

Dù sao, tôi cũng gần tới nơi rồi, tôi có đủ lí do để trở về, phớt lờ câu châm ngôn cũ và làm điều đã nung nấu trong tâm can suốt nhiều năm qua. “Đừng bao giờ về! Đừng bao giờ về!”, những lời nhắc nhở đó cứ âm vang trong đầu khi tôi rẽ phải tại ngã tư phía ngoài Tillingham, bắt đầu thả bộ vài dặm dọc theo con phố thuở ấu thơ ở Bradwell, nơi gần năm mươi năm qua tôi chưa được thấy. Từ dạo đó tôi đã thường xuyên nghĩ về nơi này. Tôi đã về đây trong những giấc mơ, thấy lại mọi thứ rõ ràng qua tâm trí, nhưng dĩ nhiên là tôi lưu giữ hình ảnh quê hương như thể tất cả chưa từng đổi thay.

Năm mươi năm trôi qua, vật đổi sao dời, tôi biết vậy. Nhưng đó cũng là một phần lí do ngày về của tôi, để tìm xem sự vẹn nguyên cảnh vật trong tâm trí còn lại được bao nhiêu.

Tôi tự hỏi, những người quen biết giờ ai còn, ai mất? Chẳng hạn ba chị em Stebbing, chung sống trong căn nhà lớn, với cây kim ngân cao lêu nghêu vượt quá cổng vào - những người rất mẫu mực đến nỗi mẹ tôi luôn luôn muốn tôi lấy họ làm gương mà cư xử. Căn nhà của họ không xa biển là mấy, luôn có mòng biển đậu trên ống khói. Tôi nhớ mình đã ngu ngốc ngã vào bể cá vàng nhà họ, rồi được kéo lên, sấy khô người bằng lò sưởi trong bếp trước ánh mắt dò hỏi của mọi người, khiến mẹ tôi rất xấu hổ. Liệu tôi có gặp lại Bennie, tay côn đồ trong làng đã đánh tôi ngã văng khỏi xe đạp chỉ vì tên ngốc là thằng tôi không chịu chia cho nó một trong những chiếc kẹo chanh quý giá của mình?

Cậu ta còn sống ở đây chứ nhỉ? Liệu chúng tôi có nhận ra nhau khi gặp mặt?

Kí ức về cuộc đụng độ ngớ ngẩn ấy cứ ùa về trong lúc tôi tản bộ. Nếu tôi khôn ra mà nhượng bộ, thì chỉ cần một chiếc kẹo, có lẽ cũng đủ để nó không xô tôi té nhào vào giậu gai mâm xôi, và tôi đã không phải ngồi bẽ bàng và bất lực nhìn nó lượm cả một túi đầy kẹo chanh vương vãi, đặc thảng lắc lắc chúng trước mặt tôi, rồi huênh hoang khoe chiến lợi phẩm với lũ bạn; cả lũ xúm vào chế nhạo tôi và đồng kẹo của tôi nữa. Tôi sờ lên má, nhớ rằng lúc đó đã bị một cái gai rất to đâm xuyên vào tận trong miệng. Lưỡi tôi gần như cảm nhận lại được cái gai và cả vị tanh tanh mằn mằn của máu. Bao nhiêu điều đáng lẽ đã không xảy ra, nếu ngày đó tôi chịu chìa ra chỉ một cái kẹo mà thôi.

Rồi tôi nghĩ đến bà Pettigrew với toa tàu, cùng những chú chó và con lừa của bà; toàn bộ đoạn kí ức lạ thường